

алтовъ гласъ, и не твърде свѣжата кожа на бузитѣ ѝ, издаваха една младостъ, която преди време си отиваше. До нея бѣха насѣдали тритѣ дългокраки момичета отъ „балетния ансамблъ“.

Вжтрешната врата, която водѣше за горе, се отвори, и въпросния Жанъ — първия любовникъ на трупата, се яви. Той спрѣ предъ огледалото — високъ момъкъ, съ напомадени коси и остро лице — сякашъ цѣлото му лице бѣше само профилъ — поправи папийона си още веднѣжъ, връцна се къмъ масата, и пропѣ изтънко:

— Mahlzeit!

После фамилиарно разбута балеринитѣ, седна помежду имъ, смигна на наивката, която му отвърна съ сжщото, и зачука по ченията си:

— Ало! Персоналъ! Единъ вермутъ! Секъ!

Следъ това разтърка ржце надъ масата и отново пропѣ съ тънкия си гласъ:

Азъ бродѣхъ самотенъ

Азъ чезнехъ сиротенъ —

И мракъ мойтѣ дни засѣни...

— Божичко! Пакъ почва!... запуши ушитѣ си наивката и затропа подъ масата.